TAJEMSTVÍ NOTÁŘOVO.

ROMAN.

ANGLICKY NAPSAL JOHN K. LEYS.

"Zajisté. — Čeho si přejete?"

"Nevím opravdu, smím-li o tom mluvit milostivá paní. Netýká se to mne a snad mi to bude ve zlé vykládáno."

"O nikoliv", odpověděla dáma v únavě. "Jen mi řekněte, co mi svěřiti chcete."

"Račte odpustit, troufám-li sobě příliš mnoho, ale ono tak lecos přivedlo mne na myšlénku, že asi není tak všechno s ním v pořádku, ačkoliv on mne ubezpečoval stále...."

"O kom, pro všechno na světě zde mluvíte neblahé děvče?" přerušila proud její řeči lady Boldonová.

"Nařídila jste, milostivá paní — mám-li už o tom mluvit — Ducrotovi, komorníkovi pana Bedřicha Boldona, aby jakousi listinu v modré obálce vložil do zásuvky vašeho psacího stolu?"

"Cože? Já? Nikdy! Co tím míníte?"

"Ach to jsem si mohla ihned mysliti!" zvolala Julie, propukajíc v pláč.

"Řekněte mi ihned, co tím říci chcete," horlila paní, uchopivši děvče za ruku. "Začněte od počátku a řekněte mi, o čem vůbec mluvíte!"

"Ten Ducrot, milostivá paní, to byl vlastně můj milý, ačkoliv je nyní už všemu konec a když ondyno jednou byla jste v Londýně přišel on do Roby Chase, a — já jsem ho vzala s sebou do knihovny — já vím, že nejednala jsem dobře, ale...."

"Ano, ale nechte toho a pokračujte!"

..... jednoho dne, když mne přišel navštíviti, zastihla jsem ho klečícího ve vašem pokoji před psacím stolkem. Byltě povytáhl jednu ze zásuvek u stolu a viděla jsem, jak tam ukládal podlouhlou modrou obálku mezi jiné papíry."

"O bože, tedy přece nebyl to on! To mohla jsem věděti, — ach to mohla jsem věděti! Avšak sluha Bedřicha Boldona? To nechápu! Rychle, děvče řekněte mi co dále se stalo, rychle!"

Uchopila děvče křečovitou silou za ruku v zápěstí a pohlížela Julii do očí tak upřeně a dychtivě, jakoby z nich vyčísti chtěla rozřešení celé záhady, která ji tolik starostí byla spůsobila.

"Co pak zde tropíš?" řekla jsem mu a on směje se pravil: "Plním jen příkaz tvé velitelky. Ona poslala mi tuto listinu a klíček k zásuvce, a udala mi zcela přesně, kam mám papír ten vložiti a sice zvlášť ještě mne žádala, abych to učinil já sám, vlastní rukou."

"Spiknutí to tedy bylo, abych byla zničena! Avšak já stále ještě nechápu.... Mluvte dále!"

"To je přece podivné," pravila jsem já, "že mylady nenařídila to mně," a on odpověděl: "Snad se domnívala, že já budu mlčenlivější, neboť jde tuze o to, aby se o tom nemluvilo. — Slib mi," pravil dále, přísahej mi při všem, co ti svatého, že nevyzradíš, že jsem živé duši něco o tom pověděl," a já jsem dala žádaný slib; po tom však, co četla jsem včera v novinách — co říkala jste před soudem vy, milostivá paní...."

"Ano, ano, jen dále!"

"..... pomyslila jsem si, že není ta celá příhoda tak jak on mi ji líčil. Chtěla jsem s mým milým o tom dnes promluviti, ale nezastihla jsem ho.... Běda, to bolí, mylady!"

"Proč jste to neřekla již dříve, bídná osobo?"

"Kterak pak jsem byla s to i jen tušit, že lhal? On uzamkl zase zásuvku a ježto měl klíč, domnívala jsem se, že je všechno v pořádku. Měl patrně však paklíč."

"Proč jste to neřekla dříve? — Zadržte, musím si to rozmyslit nebo se zblázním!"

Pravíc to odstrčila ruku děvčete a skryla svou tvář do rukou.

"Že listinu do rukou toho člověka nedal, je jasné," pravila sama k sobě šeptem. "Musila padnouti do rukou Bedřicha Boldona, a on to byl, který v určitém nějakém úmyslu svého sluhu s ní sem poslal. On tedy, on, můj Dyk je na všem nevinen! A já — co jsem se to o něm domnívala? — Co jsem to učinila? — Julie!" zvolala posléze pozvedajíc hlavy, "chcete-li neštěstí, které jste svým mlčením spůsobila, jen poněkud zase napravit, tedy běžte lette do bytu pana O'Neila v Templu. Tam on bydlí, to vím. — Počkejte, dám vám lístek pro něho. Musíte ho za všech okolností přivésti sem. Bude-li zapotřebí, sdělte mu hned všechno, co jste mi zde pověděla; to ho jistě přiměje k tomu, že s vámi sem přijede. Musím s ním promluviti ještě dnes večer. Zazvoňte a objednejte drožku — ne, nikoliv, běžte sama dolů a řekněte vrátnému, aby drožku sehnal; to bude rychlejší. Zatím, než napíšu lístek, dojděte si pro své věci."

Na štěstí zastihlo poselství lady Boldonové O'Neila doma a on pospíšil si seč byl, aby pozvání vyhověl.

Vyrozuměv z lístku lady Boldonové, že má děvče odhaliti jakous záhadu, snažil se ji cestou do hotelu vyptávati; avšak Julie byla němá.

Bylať v ní zatím probleskla obava, že milého svého vysadila velikému nebezpečí. Svědomí — a svědomí mnohých lidí je velmi špatným rádcem — začalo ji vytýkat, že porušila svůj slib mlčelivosti a nepochybíme valně, řekneme-li, že kdyby byla mohla, byla by svá slova ihned odvolala a všelikou upomínku na ně v lady Boldonové paměti nadobro zahladila.

Jakmile O'Neil d Adélina pokoje vstoupil zvěděl hned na rychlé otázky a neméně rychlé odpovědi, co se stalo a nebyl tím vším neméně vzrušen, než-li ona.

"Co máme dělat, pane O'Neile?" ptala se dychtivě. "Jakých kroků můžeme učiniti?"

"To ovšem, lady Boldonová, je otázka, na kterou není lze tak snadno dáti odpověď" odpověděl on. "Musíme s tímto Ducrotem nejprve a co nejrychleji promluvit; ale o tom, jak ho máme popadnout, abychom dověděli se pravdy, musím ještě přemýšlet.— Nejprvé arci by bylo nejlépe, kdybych celou věc uslyšel ještě z vlastních úst tohoto děvčete."

U přítomnosti své velitelky nemohla se Julie vzpírati, aby odpovídala na otázky O'Neilovy, ale adressu Ducrotovu udati nechtěla.

"Vy hloupá huso!" zvolala na ni její velitelka. "Myslíte, že nevím, kde pan Boldon bydlí? Chcete-li dbáti mé rady, tedy se zlým člověkem tím nic více už nemějte a kdybyste snad chtěla dát mu výstrahu a říci mu...."

"Nemůže býti žádné pochybnosti, že Ducrot jednal z návodu někoho jiného a já nemyslím, že by se nám kdy podařilo dokázati, že byl si toho dobře vědom, jak těžkého zločinu se dopouští a proto nemám za to, že by mu hrozilo příliš veliké nebezpečí. Jsem rád, že jste děvče varovala, lady Boldonová," dodal pak, když Julie z pokoje odešla. "Ona jistě měla v úmyslu svého miláčka varovati před hrozícím nebezpečím, to jsem jí vyčetl z tváře, ale teď se o to postarám, abychom jí předešli. Hleďte jen zabrániti tomu, aby děvče žádné psaní nedodalo na poštu, a já zítra ráno se zajímavým cizincem tím si promluvím. Nyní se však musím vám poroučet, lady Boldonová, neboť jest nutno promluviti se soudcem, Sirem Benjaminem Cherrym. Dobrou noc, lady Boldonová!"

O'Neil odejel zpět do Templu, ale měl co dělat — bylať neděle — aby sehnal známého, který by mu dal doporučující list na Sira Benjamina. Tímto lístkem však vyzbrojen spěchal mladý advokát na Euston Square, kde soudce bydlil a trval na tom, že s ním musí mluvit.

Zastal jej, an hovil si u vytopených kamen, pokuřuje si vonný doutník a pohřížen jsa do čtení francouzského románu.

"Těší mne, že vás vidím, pane O'Briene, — prosím za odpuštění — O'Neile, chtěl jsem říci. Vy jste byl včera při přelíčení jako jeden z právních zástupců nešťastného Thesigera, není-li pravda?"

"Ano, Sire Benjamine, a přišel jsem, abych vám sdělil, že takměř náhodou postihli jsme člověka, který testament Sira Richarda Boldona vložil do zásuvky stolu Lady Boldonové."

"Co díte!" zvolal lord vyskočiv ze své velké lenošky.

"Ano máme ho! Je to sluha Bedřicha Boldona."

"Aha!"

"On tvrdí — anebo alespoň za kterés příležitosti tak tvrdil — že testament vložil do zásuvky k rozkazu lady Boldonové, avšak je to pravdě nepodobno, a já bohda dokážu, že je to lež."

"Pak-li však testament padl do rukou jeho pána, proč nedal on ho na veřejnost? Proč dal ho uschovati do zásuvky lady Boldonové, ježto se přece musil obávati, že ona testament zničí, jakmile náhodou na něj přijde?"

"Mám za to, že ležel tam jen asi krátký čas. — Avšak přišel jsem dnes, poprositi vás, abyste prohlášení rozsudku ve věci mého přítele Thesigera" — dobrák ten položil zvláštní důraz na slovo mého přítele—"o den neb dva odročil. Jeť naprosto pravdě nepodobno, že by byl Thesiger onoho člověka — jeho jméno jest Ducrot — navedl, aby testament uschoval a dle vaší pravděpodobnosti je ten, kdo testament dal Ducrotovi také tím člověkem, který Felixa usmrtil."

"Avšak Thesiger se sám přece přiznal!" zvolal soudce rozčilen.

"On první, před lady Boldonovou byl vyzván, aby o žalobě se prohlásil," odpověděl O'Neil. "Já jsem pevně přesvědčen, že jsou nevinni oba."

Soudce se patrně zarazil.

"Ano, Sire Benjamine, oba nevinni, ač okolnosti k tomu ukazují, že jeden neb druhý vinen býti musí. Tak také, těmito okolnostmi mýlen jeden druhého pokládal za vina. Thesiger se domníval, že lady Boldonová, chtějíc Felixa omámiti, o život jej připravila a ježto pouze toho dbal, aby ušetřil jí hanby a trýzně duševní, kterou takové odsouzení sebou nese, —a které by jí bylo dalo smrtelnou ránu — řekl si, že bude se chovati, jakoby on sám byl vinen a bude-li odsouzen, že trestu sám se podrobí. A lady Boldonová, která snad se domnívala, že vše, ať cokoli milenec její spáchal, v jejím zájmu učinil, byla neméně ochotna, samu sebe obětovati...."

"Opravdu, O'Neile," vyrušil ho soudce. "Vaše vypravování je velice důmyslné a snad je i také pravdivo, — čehož od srdce bych vám přál, — ale já nepovažuji se za oprávněna, vyslýchati vás, leč v řádném soudním řízení."

"Prosím za odpuštění, mylorde", jektal mladý Irčan zmaten, avšak soudce vyrušil ho podruhé.

"Nic neškodí, milý O'Neile, nic neškodí! Odložím prohlášení rozsudku až do nejkrajnější chvíle a domníváte-li se, že jeho nevinu dokážete, učinil byste lépe, kdybyste podal řádný návrh na obnovené řízení."

O'Neil děkoval soudci a poroučel se. Na to šel k panu Perownemu a učinil za přispění tohoto úředníka některá opatření, která týkala se obmýšlené rozmluvy s monsieurem Louis Ducrotem.

Kapitola šestadvacátá.

TERENCE O'NEIL SE VYZNAMENAL.

Nejbližšího rána vstal Terence O'Neil ještě před rozedněním, oblekl se a uchystal se k rozmluvě s Ducrotem, od kterého tak mnoho byl očekával.

Napadlo mu, že bude zapotřebí míti nějakého svědka po ruce, by Francouz vlastní slova svá nemohl zase zapříti a k tomu účelu zdál se mu přítel Rawson nejspůsobilejší. Musil proto čekati až do deseti hodin.

U Rawsona podařilo se mu snadně, přiměti přítele, aby s ním se vydal na cestu za Ducrotem. Avšak v Altonstreetu nechtěl jaksi nikdo věděti, kde monsieur Ducrot jest, a když konečně po mnohé domluvě kdosi se odhodlal, že do jeho ložnice nakoukne, shledalo se, že po Francouzi a jeho věcech nebylo tam ani stopy více.

"Malý ten diblík, tahle Julie, ho tedy přece varovala", pravil O'Neil k svému příteli a na některé učiněné dotazy teprv se dověděl, že Ducrot krátce po osmé hodině obdržel telegram.

"Štěstí ještě, že cos podobného jsem předvídal", pravil Irčan k Rawsonovi. "Vrátíme se klidně do Templu a vykouříme si tam doutník pokoje a míru. Očekávám totiž, že v době nejkratší dostane se mi zprávy z policie." —

Ačkoliv lady Boldonová komornou zaměstnávala tak dlouho, dokud poštovní schránka v domě se nalézající naposledy toho dne nebyla vybírána, nemohla přece Julii zabrániti, aby druhého dne, v pondělí, neodeslala telegram, jakmile telegrafní úřad byl otevřen. Ducrot, obdržev telegram, uznal za nejprospěšnější, aby pro tu chvíli učinil se neviditelným a aby vrátil se do Altonstreetu, až by jeho pán se zase uzdravil.

Sebral proto všechny své věci do kufru, dovlékl jej až do průjezdu a čekal, až by se někdo vyskytl, kdo by mu jej odnesl. Netrvalo také dlouho a po druhé straně ulice loudal se člověk, který vypadal tak, jakoby nevěděl kterak má čas ubít. Ducrot zaklepal na okno, otevřel domovní dvéře a zakýval na člověka toho. Neznámý muž váhaje chvíli, uposlechl vyzvání a Ducrot nabídl mu padesát halířů, odnese-li mu kufr na blízké nádraží.

Na konec však Francouz přece byl překvapen, když cizinec, takto přec slušněji oblečený, kufr bez dalšího otálení naložil si na ramena.

Ducrot tedy vytratil se z domu, aniž někomu slova řekl.

Uloživ kufr v místnosti pro zavazadla, propustil komorník svého nosiče a sám nyní dal se procházkou tichými odlehlými ulicemi, které byly as míli cesty vzdáleny od Alton-streetu.

Při tom dával si pozor na domy, na kterých byla cedulka se slovy: "Pokoj k pronajmutí!" Do některého z domů těch vstoupil, ale zdál se býti nájemníkem, kterého nesnadno lze uspokojiti a teprv, když as hodinu byl marně hledal, nalezl něco, co hovělo víc jeho vkusu, načež dal se znovu k nádraží, aby svůj kufr sem dopravil.

Sotva Francouz jednání své s paní Kingovou, svou novou paní domácí, skončil, a z domu odešel, bylo zaklepáno znovu na dveře.

"To se podívejme, nepršího-li hned aspoň kape," zvolala paní Kingová sama k sobě, otvírajíc dvéře do kuchyně; "vsadila bych se, že to zase někdo chce vidět byt pro svobodného pána."

Měla pravdu.

"Už jsem byt pronajala," pravila k člověku poněkud chatrně oblečenému, jenž na prahu jejího příbytku se byl zastavil.

"Ó, to je smůla," řekl cizinec. "Kdy pak zas bude lze u vás byt najati?"

"To nevím. Ten pán, co tu byl, najal ho prozatím na čtrnáct dnů".

"Pán, kterého jsem právě potkal?"

"Ano, týž."

"Nu, ale je to smůla! Kdybych jen o deset minut byl přišel dříve..... Nuže, poroučím se vám paničko."

Monsieur Ducrot byl by býval pěkně užasl, kdyby byl při této krátké rozmluvě přítomen býval, neboť cizinec, který si tak na svou smůlu naříkal, nebyl nikdo jiný, než onen ošumělý člověk, který mu donášel kufr na nádraží —

Patrně ho velmi zajímalo vše, co Ducrot činil, neboť následoval ho po celé cestě od jednoho bytu ke druhému a na konec se ještě ujistil, že se ve své domněnce neklame, že Ducrot tento byt najal.

Promluviv těchto několik slov s paní Kingovou, spěchal na telegrafní úřad a pak odeslal drožku přednostovi hlavního policejního úřadu. Odtud letěla zpráva po drátu do Templu a následek toho byl, že Ducrot, navrátiv se od snídaně v příjemném klidu ztrávené do svého nového bytu, zastal tam k největšímu uleknutí dva pány, kteří na něho čekali v jeho pokoji. Jednoho znich znal, jelikož O'Neil byl na honech v Roby Chase v době, kdy meškal tam také pan Boldon se svým sluhou; druhý byl pan William Rawson.

Spatřiv je, otočil se Ducrot na podpatku, avšak O'Neil byl ještě rychleji ho předešel, rázem uzamkl dvéře na klíč a klíč uschoval do kapsy.

Zaražen díval se Ducrot nejprv na jednoho, pak na druhého z pánů, ale neshledav v tvářích jejich nic, než ukrutné uspokojení, zbledl na smrt, sepjal ruce a klesl na kolena.

"Vstaňte, padouchu!" zahřměl naň O'Neil, který jen s těží se zdržel, aby ho nekopnul, "povstaňte, a slyšel jste, jak nevinný byl odjste byl minulé soboty u porotního soudu — já jsem vás viděl — a slyšte, co vám říci chceme. Vy souzen a kterak rovněž nevině byla by skorem odsouzena bývala lady Boldonová, a přece jste ani ústa neotevřel, abyste je zachranil. Bah! vstaňte!"

Zvolna, ani nehlesna, Francouz povstal a zapotácel se.

"Poslyšte mne," pravil O'Neil dále přísně, "mám dole na ulici strážníka — podívejte se ven a uvidíte, jak přechází dole pod okny sem a tam —"

Ducrot strachy se třesa, vyhlédl za záslonou z okna.

"— strážník ten té chvíle vás sebeře a strčí do díry pro podezřelé, že vy jste onen testament ukradl...."

"Milost, pane, ach milost! Já to nebyl, lady Boldonová sama mi řekla...."

"Lady Boldonová? Mějte se na pozoru, můj drahý, já jsem s lady Boldonovou již mluvil!"

"Milostpán mi nerozumí," odpověděl šibal s nemalou duchapřítomností, "neřekl jsem lady Boldonovou, ale mínil jsem pana Boldona, svého pána."

Terence pokývl hlavou.

"Aha, panečku, buďte opatrný!"

"Pan Boldon to byl, jenž mi poručil, abych balíček listin, který mi sám odevzdal, vložil do nejnižší zásuvky psacího stolku lady Boldonové. Domníval jsem se, že je to něco, co ze zásuvky bez dovolení si byl vypůjčil a nyní navracejе. Bylot' zcela přirozené, že jsem ho uposlechl, když byl tak blízký příbuzný lady Boldonové."

"Dal vám také klíč k zásuvce on sám?" tázal se O'Neil s líčenou lhostejností.

'Ano."

"To je nová lež," směle namítal Irčan. "Vy otevřel jste zásuvku paklíčem, kterým jste ji zase uzamkl."

Toho se O'Neil pouze domníval neboť nešlo mu na rozum, že by pan Boldon klíč k zásuvce sám byl si opatřil.

Dal Rawsonovi znamení a on přistoupiv k oknu, kynul strážníkovi anebo aspoň tak činil, jakoby ho volal.

"Mon Dieu! Neračte volat strážníka! Povím vám pravdu!" zvolal Francouz z míry připraven.

"Otevřel jste zásuvku paklíčem, není-li pravda?" tázal se ho O'Neil poznovu.

"Ano."

"Dobře. Při dvojí lži jsem vás již přistihl a nechcete-li okamžitě býti zatčen, učiníte lépe, když vše mi povíte — slyšíte, vše, co o věci té vám známo. A selžete-li mi jen ještě jedenkráte, dám vás té chvíle hned vsadit pod zámek a závoru. Tak, ať víte, na čem jste. Jakou záminku vám udal pan Boldon, když vám nařizoval, abyste lstí se vloudil do bytu lady Boldonové a tam listinu do její zásuvky zastrčil?"

"Řekl mi....."

'Pravdu, Ducrote!" napomenul ho mladý advokát, jehož zkušenému zraku neušlo, že dareba se chce vyvléknouti.

"Řekl mi, co jsem vám již sdělil, — že vypůjčil si od svého strýce, jenž byl myladiným chotěm, některé listiny, a že by je tam rád zase zpátky dal. Ale já jsem tomu nevěřil."

"Co myslíte, proč počínal si tak podivně?"

"Nevěděl jsem, co si o tom mám mysliti."

"Musíte to vědět," odpověděl O'Neil chladně. "Kde vzal on ty listiny a jakým spůsobem k nim přišel?"

"Kterak mohu já to vědět?"

"Musíte to vědět!"

Ducrot zůstával odpověď dlužen, ale Rawson po malé pomlčce přikročil na novo k oknu.

"Nač ještě čekáte, O'Neile? Dejte chlapíka zavřít," pravil. "Je-li opravdu takové nevinátko a neví nic, tedy se mu nic nestane, a ví-li cos, tedy mu týden v žaláři jazyk rozváže."

"Já nevím nic, ale mám své domněnky," odpověděl Francouz zatvrzele.

"Nu, a co tedy myslíte?"

"Souvisí asi ta věc s mužem, který pana Boldona několikráte byl navštívil."

"Jak se jmenuje?"

"To nevím."

"Jak byl oblečen?"

"Měl na sobě dlouhý, velmi sešlý svrchník a vysoký klobouk."

"Viděl jste ho v sobotu u poroty? Rychle. Ano či ne?"

"Ano, viděl jsem ho tam."

"Hurrá!" zvolal Terence. "Teď ho máme! — Pojďte, Rawsone, nemusíme se více s tímto chlapíkem zabývati. — Na vás dá policie ještě několik dní pozor, milý brachu," pravil obraceje se ještě ve dveřích k Ducrotovi, "dokud nezjistíme, zda-li jste pravdu mluvil. Pak-li jste mluvil pravdu, budete volán již jen za svědka, jestli jste nás však přelhal, tedy...."

Ani více o ubezpečování Ducrotovo se nestaraje, kvapil Terence z domu, táhna přítele svého za sebou.

"Vyť jste radostí nad tím, co jste slyšel, přímo jako vyměněn ale mně jsou to všechno španělské vesnice," mínil Rawson, když ocitli se na ulici.

"To proto, že nevíte..... O já bych vyhodil radostí klobouk do výše a s chutí bych křičel po celé ulici hurrá! To vše ubohého Thesigera nadobro osvobodí."

"Cože pravíte?"

"Já pravím, že tím dokážeme nevinu Thesigerovu a lady Boldonové rovněž tak."

"A kterak to?"

"Testament byl sepsán úplně na prospěch Bedřicha Boldona. Proč nevytasil se s ním, jakmile se mu dostal do rukou? Proč dal jej tajně vložiti do zásuvky stolu lady Boldonové a anonymním listem přiměl policii k tomu, — jsem nyní o tom úplně přesvědčen, že on to byl, jenž anonymní list policii odeslal — aby u ní vykonala domovní prohlídku? Proč? Chtěl, aby testament se dostal na světlo, ale neodvážil se s ním vystoupiti na veřejnost sám. Proč? Protože opatřil si ho, zabiv nebo zavraždiv člověka."

"Nechcete snad tvrdit, že on pana Felixa usmrtil?" zvolal Rawson, zůstav z nenadání na ulici státi a hledě příteli do tváře.

"Ne, alespoň ne vlastníma rukama, učinil to však jeho nástroj nebo vlastně člověk, který byl jeho nástrojem. Pojďte jen se mnou a další již uvidíte."

"Kdo byl jeho nástrojem?"

"Mathew Fane."

Kapitola dvacátá sedmá.

MATHEW FANE.

V tutéž dobu, co Terence s dosti velkou těžkostí z Ducrota vymačkal několik slov, které jej přivedly na pravou stopu, seděl Mathew Fane v bídné podkrovní komůrce v Camben Townu.

Člověk tento v krátké době velice se změnil. Nebyl to více onen důvtipný, čilý muž, který byl vždy hotov i sebe menší příznivou okolnost využitkovati pro sebe v boji za existenci.

Vypadal bledý, vyhublý a tupý, jeho oblek visel na něm jako na holi, jeho líce byly neoholeny, jeho oči vodnaty a zaníceny, a jeho ruce se třásly neustále zimou a slabostí.

Zle se dařilo jak strýci, tak synovci od některé doby.

Smrtí svého zaměstnavatele přišli arci o svou výživu a žádné mu z nich nepodařilo se dosud dopíditi se zaměstnání jiného. Mathew i vzhledem k svému věku měl málo naděje na výsledek svého úsilí i v budoucnosti.

Jeho úspory byly na poslední halíř ztráveny a krom toho hlodala na něm ještě jiná starost, o které neodvažoval se ani hovořiti, která však občasně vynucovala mu hluboké vzdechy a slzy z očí.

U okna seděl Dan O'Leary s kratičkou dýmkou v ústech a neobyčejně zašpiněným románem v ruce. Také on se byl valně změnil a sice ne k svému prospěchu.

"Dane!" zvolal stařec od kamen.

Dan byl svou knihou upoután a nevěnoval zvolání starcově žádné pozornosti.

"Dane, slyš! Tak dále to jíti nemůže, Dane! Nemám již žádných peněz více a na dlouhou, dlouhou dobu nemáme žádné čáky, že bychom jakých obdrželi. A ještě něco, Dane! Já přec nemohu toho mladého člověka nechat zavřít pro něco, co jsem sám učinil, byť sebe méně mne samotného vina stihla."

"Ach, začínáš už opět svou starou píseň? Věčně ten starý kolovrátek! — Nu, tak tedy jdi a udej se, řekni, že jsi to učinil ty, ale že nechtěl jsi starocha toho o život připravit."

"Ano, udej se a připrav se do káznice! To se ti snadno řekne. Raději bych zemřel. Což bys tak rád viděl svého starého strýce v káznici, Dane?"

"S tebou by se věru člověk zpropadl! Což učinil jsem já něco, co by tebe do káznice připravilo? Ty sám jsi to učinil, ať cokoli jsi učinil a mně nyní dáváš vinu!"

"Nikoliv, ale pravíš.... abych.... sám.... policii se udal a to není hezké od tebe, Dane!"

"Nu, tak tedy se neudávej!"

"Ale já přec nemohu pana Thesigera nechat trpět za sebe — to přece snad nahlédneš, či ne?"

"Já považoval bych to za padoušství; to je mé mínění. Kdybych já byl na tvém místě, doznal bych pravdu, ať by pošlo z toho co chtělo."

"Ovšem, jaký osud potom stihne mne, na tom ti nezáleží," skučel staroch.

Daniel O'Leary pozbyl teď již trpělivosti.

"Poslyš mne, strýče," pravil. "Venku je tak krásně, nechtěl bys se raději projít v sadech?"

Ty tak zvané sady bývaly druhdy hřbitovem, z něhož někteří obecného dobra dbalí občané zřídili jakous takous zahradu.

"Ano, Dane," odpovědděl staroch s těžkostí povstav. "Nemyslíš, že bychom dnes večer mohli dojíti až do Alton-streetu?" dodal se strachem. "Máme peněz hrozně zapotřebí."

"Já dnes do Alton-streetu nepůjdu a ty také ne," odpověděl synovec mrzut. "Já počkám, až se pán pozdraví a pak musíme hledět, abychom s ním jednou pro vždy súčtovali. Byl jsi to pěkný hlupák, vydat testament z ruky bez peněz."

"Deset liber mi přece dal, Dane a sto liber mám ještě za ním a dostanu je, jakmile odkazu se ujme."

"Deset liber! Co pak je to?" zvolal O'Leary posměšně. "Měl jsi požadovati sto liber hned na místě a tisíc — ah, co, dva tisíce — až mu celé jmění připadne; ale ty od jakživa jsi býval břídilem."

"Ty jsi bez rozumu, Dane, a chováš se ke mně hrozně nevlídně," skučel staroch.

"Nu, jen se upokoj, staroušku," odpověděl Daniel smiřuje strýce, posadiv mu vysoký jeho klobouk na hlavu a pomáhaje mu při oblékání svrchníku.

"Projdi se trochu v sadech, a nebudeš-li za hodinu zase doma, přijdu pro tebe k "modrému lvu."

Zbaviv se takto strýce, zapálil si Dan znovu svou vyhaslou dýmku a chystal se, že bude pokračovati ve čtení svého románu; avšak dlouho pokoje neužíval, neboť již v nejbližší chvíli bylo zaklepáno na dvéře a když O'Leary zaklev zvolal:

"Dále!" vstoupili do světnice O'Neil a jeho přítel Rawson.

Opatřilit' si Fanovu adresu od návladnictví, které, jak se čtenář snad pamatuje, bylo ho předvolávalo k výslechu jako svědka.

"Bydlí zde Methew Fane?" tázal se Terence.

"Ano, bydlí zde — a nebydlí zde," odpověděl mladík váhavě vzav dýmku z úst. "Byl zde ještě před dvěma dny a snad se zase vrátí, ale mně není nic o tom povědomo."

"Kam odešel?"

"Nesednou si pánové?"

"Děkujeme, nestojí to zato. My bychom rádi jen adresu Mathew Fane se dověděli."

"A tou právě nemohu pánům sloužiti," odpověděl Dan s úsměvem, který měl vždy pohotově. "Pravil, že půjde do Manchestru navštíviti svou provdanou dceru, Harveyovu, trvám říkal, že se jmenuje, nebo podobně a mínil, že dostane-li v Manchestru práci, zůstane tam."

"Toť mrzuté! A vy nevíte ani, v které ulici tento Harvey nebo Hardy, nebo jak se jmenuje muž jeho dcery, bydlí?"

"Jest mi srdečně líto, ale to nevím," odpověděl O'Leary vrtě hlavou. "Kdybych ji slyšel jmenovat, snad bych na to přišel."

Ježto nebylo naděje, že by podmínka ta došla splnění, zdálo se nemožným, M. Fana vypátrati.

"Chcete-li mi zanechati zde své adresy," pravil O'Leary, "zpravím vás až se vrátí anebo až o něm uslyším."

Toto nabídnutí s díkem přijato, načež pánové se poroučeli.

"Snad jste pozoroval, že mladík ten lže?" pravil Rawson k svému příteli, ani sestupovali se schodů.

"Nepozoroval!" zvolal Terence překvapen. "Na mne učinil zcela dobrý dojem, ačkoliv na něm patrno, že je to člověk nevzdělaný."

"Já ho považuji za zcela prohnaného lháře, ale nerad bych vás proti němu podněcoval."

"Co máme činit?" tázal se O'Neil. "Domníváte se, že je Fane v Londýně? A je-li tomu tak, kterak ho máme najíti?"

"Jsem pevně přesvědčen, že je v Londýně. — Neohlížejte se; mladý pán nás jistě asi pozoruje. — A co činit máme? Pojďte se mnou."

S těmi slovy brali se dále, až zabočili do jedné z postranních ulic, obešli čtverec domů a zastavili se v kterés úzké uličce, která do oné třídy ústila, ze které byli právě vyšli. Odtud byli s to pozorovati vrata domu, ve kterém O'Leary a Fane bydlili.

"Pak-li se velmi nemýlím," pravil Rawson s úsměvem, "vyjde náš mladý přítel z domu, ani neminou tři minuty a dovede nás přímo k člověku, kterého tak úsilovně hledáme. Hle! co jsem řekl?" zvolal vesele, když rusá hlava O'Learyho objevila se ve vratech domovních a O'Leary na všechny strany rozhlížeti se jal.

Posléze dal se mladík třídou vzhůru, vzdaluje se od O'Neila a Rawsona, kteří však šli v patách za ním. Prošel několika ulic a vešel do kterés hospody. O'Neil a Rawson v patách za ním a uzřeli ho v malém pokoji při skleničce whisky, ale — samotného.